

LA CAMPANA DE GRACIA.

INOCENTADA.

!!! LA LLUFA!!! !!! LA LLUFA!!!

ADVERTENCIA.

La classe de las láminas que donem en la *Campana*, fa que la lámina tinga que ser donada al grabador ab alguns dias de anticipació. Están donchs, molt adelantada la del present número á prin'ipis de la senmana y no poguent substituir-la, no hem pogut menos de donarla.

Durant aquets últims dias ha sigut objecte de todas las conversas lo atentat de que ha sigut víctima lo general Prim, president del consell de ministres.

Nosaltres com homes honrats que som y sabent que sols existeix l'ordre en lassociatats quant las lleys son justas y s'cumpleixan quant impera lo dret y no la forsa, reprobem tot acte de violencia injusta, lo mateix los bombardeix de Mataró de Reus y de Gracia, que 'ls atropellos de la Porra, que 'ls homicidis del diputat Guillem y del infant D. Enrich, que las feridas d' en Prim, que las morts en la Satalia. Direm mes encara; voldriam que l'atentat de que avuy parla tota Espanya fos un fet aislat y no obra de cap partit puig que voldriam que tots fossin honrats y dignes, cosa que no es vritat per desgracia.

Y á reprobar tots los actes de violencia injusta, no sols nos impulsan las rahons que habem manifestat, sino també lo saber que jamay aprofitan al qui 'ls somet ni al que 'ls impulsa. Tríst exemple d' aquesta vritat es lo general Prim, ferit, en lo lit del doctor, a las portas de la mort, no ha lograt inspirar á la generalitat dels espanyols ni la llástima que lo mes obscur desgraciat inspira. ¿Quin sentiment han de tenir los carlistas, si al sentir lo nom del president del consell de ministres, recordan sens voler los fusellaments de Montalegre, las presons arbitrarias, los atropellos ilegals de que han sigut víctimas? ¿Com han de sentirho los republicans, si 's recordan de 'n Guillen y d' en Carvajal dels pontons y de la Carraca, de mil actes de forsa y atropellos?

¿Com en fi ha de sentiro lo pais honrat si ha vist que la revolució de setembre ho ha conmogut tot per anar á parar al restabliment de las quintas y dels consums, sens tenir en expectativa altra cosa que una situació pitxor encara que la actual? No en va 's diu que qui s'apoya en la forsa, per la forsa es aniquilat.

¡Tant de bó que l'atentat de que ha sigut víctima en Prim obri los ulls del pais y dels partits polítichs, y fos l'últim acte de violencia que sufrissim en Espanya! ¡Tan de bo que l'apofités la llisó!... Mes sols se pensa en nous actes de forsa 'l parlar ja de la suspensió de las garantias, de la aplicació de la ley d'ordre públich, de mudas extraordinarias, de aprofundir la linea divisoria que per desdixta divideix als espanyols.

Lo que mes nos ha entristit ab motiu del atentat de que ha sigut víctima en Prim ha sigut lo veurer que 'ls Espanyols no sabem obrar com los pobles lliberals, com los nort-americanos obraren quan fou assassinat un president que per ells era un ídol, lo contemplar la immoralitat que 'ns corca y que ha fet que tothom hipócritament hagi fingit un sentiment que no sentin' sens valor perá dir la vritat, pera mirar lo fet baix lo verdader punt de vista.

LOS IGNOSCENTS.

¿A qué surt ara aquet ximple ab los ignoscents? ¡Si ja han passat! Ja ho sé que dirán aixó: ja ho sé que han passat, però ningú 'm negará que encara 'n quedan.

Mirin, l'editor de la *Campana* es *Ignoscent* desde que 'l varen batejar. Lo mes estrany es que avans de batejarlo (ell mateix ho confessa) era mes ignoscent que ara. Nosaltres may li hem fet jurar aixó, però 'l creyem baix la seva paraula.

Encara n' hi ha que demostran ser mes ignoscents que avans de batejarlos, y aixó que fins portan patillas y bigotet, y son casats y tenen familia. L' *amo de casa* es un modelo de ignoscencia. En primer lloch, está cregut que es *amo* y no es tal cosa. Dirán vostés; ¡ay, ay! ¿que no cobra 'ls lloguers? Si senyors, cobra per ara, ó fa cobrar, que ve á ser lo mateix, però la *casa* está molt enredada y 'l primer dia li saltan á sobre. Ell no ho sap véurer y fa 'l *grande*. ¿Pot ser mes ignoscent? L' altre dia va venir ab un soroll y uns aires, que semblaba que fós un rey. Jo ja li vaig dir; ¡miris que vosté no sap ab qui se las heu, y al primer dia li farán alguna mala partida! Pero ell... com si li diguessen Llussia. «Aqui só perquè he vingut, pagim y calli.» ¡Han vist desvergoyiment mes gros. En quant á pagar, vaig contestarli, no li dech res; y en cuant á callar, no m' ho farà fer vosté, per mes patillas que portí. ¡Ahont s' es vist! ¡Vagi á insultar als de casa seva y déixim aqui tranquil!

Després he sapigut que s' había equivocat de pis. Però avans de trucar á casa ¿perqué no ho miraba?

La culpa, per aixó, no es tota del *amo*. Hi ha un militar, que viu á l'esquena de ell, y li convé no ferli obrir lo ull. *sine eo 'l treuria del costat*, de manera, que 'l verdader *amo* de la casa es aquet militar, que tot ho vol portar á la punta de l' espasa. Habia sigut miquellet y....

Peró vostés ara 'm dirán: vés aixó á qué treu nas ¿Pot ser si que aquet *campaner* vol donarnos una ignocentada fentnos llegir historias tontas!

Dispénsinme: talvegada aixó será una ignocentada per part meva, però tinch un empenyo sempre en donar publicitat á las cosas que póden trascendir al públich. Aixis si cap de vostés sent dir que jo he insultat al *amo de casa*, podrán contestar que 'm sobrava rahó al ferho, y la honra meva quedarà en son degut lloch.

Ara que ja he satisfet lo meu desitj, los hi diré que habia prés la ploma ab lo intent de demostrar que per ignoscents, á Espanya 'n trobarem á grapats. *Ignoscent*, vol dir, aquell que *no sap*. ¡Vegin si en Espanya n' hi ha de subjectes que no saben! Vostés ja 's recordarán que temps enrera va sortir un mapa de Europa, y la nació que tenia mes jent que no sabia, estaba mes pintada de negre. En Espanya semblaba que s' hi hagués abocat lo tinter del que feya 'l mapa, ó que hi hagués allí un remat de capellans tocantse 'ls uns als altres. ¡Considerin, donchs, si costará poch de demostrar l' ignoscencia espanyola! Es dir, demostrar; aquestas cosas no 's demostran, sino que 's veuen. ¿Com vol demostrar que la neu es blanca? Ensenyantla ¿Com vol demostrar que l' Espanya es ignoscenta? Ensenyant-la també. No 'ns moguem de Barcelona, y veurán com cualsevol estranger que vingui no podrà menos de dir que ratllem á un punt molt alt en cuant á ignoscents. Entra l' estranger,

un quidam cualsevol, de aquells que buscan la perduda, y repara que en molts escuts de armas nacionals, hi ha la corona real trencada. ¿Qué dirá? Nos tractará de nens. Si veu en la ex-palau real un lletrero que diu que es un edifici destinat per escula de obrers, ¿que pensarà? Un altra criaturada. Si s' encerta á passar pel seu devant una cuarta dels braus de 'n Capdevila. ¿qué esclamará? No faltaba mes que aixó.

Y es aixis mateix. ¡Vejam qui, sino las criaturas, s' entreté á trencar coronas, á posar lletreros per las parets y á fer los soldats! Y encara mes criatura fa, si 's considera que aquella trencadissa no ha servit per res, que aquell lletrero no ha servit per res y que aquells valents no serveixen per res.

Peró al estranger que estés fent aquestas consideracions, podria sucsehirlu alguna pasada que 'ns faria fer un panxó de riurer, perquè 'ls espanyols, aquets ignoscents, podrian posarli la llufa. M' agradaria véurer un...

Passint ho bé, que so sol á casa y sento que truncan. ¡Qui sap si será l' *amo* que 'm vé á donar mal temps!

GREGORI LLUCH.

ARROS Y GORRAS.

Entre la societat present, y lo mateix *deu* haber estat en la pasada y sens dupte passarà en la futura, si enclouhen certs individuos dignes d' estudi particular.

La desnivellació social es causa d' aqueixa circumstancia y jo m' aprofito d' ella, sens tractá per aixó de fer un article demagogo, pera posar en parangon, alguns resultats d' aqueixa desnivellació.

Per exemple en Pepito; jove que se presenta elegant en todas parts, mes sempre ab la mateixa roba, que trevallá poch y se diverteix molt, pero que pot fer una figuereta sens por de pérdrer un céntim.

A pesar de las distraccions, lo trovarán moltes vegadas en un racó de café, trist y melancolich, buscant un medi ó un recurs pera passar la vetlla divertint als demés, porque ell de cap manera pot divertir-se.

Lo medi únich, sols pot esser l' aparició d' un amich, que lo convída á una reunió ahont se fa brometa, y 's balla.

En Pepito, hi concurreix, mes ¡de quina manera!

Si balla, te de fer posturas y gestos que fassin riurer; si parla, te de dir cosas que fassin riurer, si juga, te de pérdrer ó esbullar lo joch, no mes per fer riurer; es dir que sols per fer riurer concurreix á la reunió, fent esforços per divertir-se divertint, puig si aixó no conseguia, se l' hi acababa l' *arrós* y te de passar la nit de la festa rabiant.

¡L' *arrós*! Si, lectores, l' *arrós* es anar pertot sense pagar res, l' *arrós*, es la gracia de alguns amichs, en cambi de distreurels; l' *arrós* es un favor especial ó be l' indiferencia d' alguns companys, que, sostenint una reunió ó un gasto cualsevol donen entrada franca á un amich, pensant:

que haya un *gorrista* aqui
que importa al mundo?

Perque tenen de saber que aixó que per en Pepito es l' *arrós*, per los coneçuts es una *gorra* y tots sabem lo que es aqueixa.

Una *gorra* es, abús de confiança, ó de amistat; es tenir poca vergonya; millor dit, es viurer á costas dels altres.

Si la societat actual compregués lo que pateix un *gorrista* ó un *arrossaire*, obriria las portas de las reunions de bat á bat y diria: «*veniu*» pero allavors clavaria á la cara d' aqueix sers desgraciats, «Jo 't diverteixo.»

Si 'n Pepito se veu precisat á admetre tals convits, es perque la esfera de las aspiracions l' obliga á ferho y perque no trova digne d' ell, perteneixer y concórrer á sitis que l' avergonyirian.

Sens cap capital, no pot seguir á sos companys espontaneament y te de valerse de sos favors y deferencias, que li dispensa algun amich compadescut de sa posició.

Aqueix *arrós* y aqueixas *gorras* son notadas y vistas de tothom, perque son dn esfera baixa; pero preferiria jo, mantenir aqueixas, que no las de segona classe, mes carregadas y que son las mes respetadas.

L' alta aristocràcia celebra balls y reunions y al fi, los concurrents clavan una *gorra* en un refresch preparat al efecte. No cal dir que lo convit á la festa es l' *arrós*.

Un pretendent reb l' *arrós* disfrassat d' empleo, per haber clavat una *gorra* en forma de adulació á un ministre reb l' *arrós* de la nació, pera desgobernar sos régimens.

L' advocat lo reb de sos clients

Lo rectó dels tontos y fanátichs.

La doncella de son apasionat ayman.

Per en Gaminde, l' asalt de Gracia, va ser l' *arrós*.

Per en Balaguer, los enemichs de sa patriá. Per l' Amadeo I, los 191 vots obtinguts lo diá 16 de Novembre.

L' *arrós*, com se veu, se trova per tot arreu y en totas las esferas,

—*Arrós* es per qui reb *gorra* per qui dona.

Si tots fossem iguals, aixó quedaria abolit y viuriam felissos sens tenir que tirarnos tals deferencias per la cara, que encar que no fassin mal, fereixan l' amor propi.

Pero, já que no pót esser, já que tenim que sofrir aqueixas plagas. prenem paciencia y arrepleguem lo que poguem, que á pesar de lo dit, es molt partidari de las duas cosas

SIMON ALSINA Y CLOS.

REPICHIS.

¡Ay Deu meu! ¡Com m' ho farà! Lo fillet de la Provincia, ha caigut del Ministeri. ¡Senyor Mirambell, aconsólim! ¡Pobre D. Nicolau, tant bó que eral! ¡Ves com li varem fer la trabetal! ¡Y quin *xap* debia donar en la caiguda! ¡Ja 'n debia fer de terratrémol! ¡Ell, que volia fer tantas cosas...!

¡Fullas del arbre caigudas,
son juguets del aquiló,
y las *cadiras* perdudas,
son las fullas ¡ay! rompudas,
del arbre que don turró!

¡Bé per en Topete! Ha demanat retirarse á la vida de paísá. No vol que la revolució, á ell deguda, li fassi guanyar graus y mes graus á costa de la patria. Lo militar que s' ha pronunciat, deu anársen á la vida privada.

¡No pot ser res mes que un truhan
qui graus en alsaments guanya!

A tú t' ho diuhen, Espanya;
ententhi, prim D. Joan.

Ha sigut presa en consideració la proposició que 's va fer en las Corts de la rebaixa en Barcelona de un trimestre de contribució. Es es-

trany, perqué 'l senyor Ferratges la va apoyar. Veritat es que la proposició no necessitava cap apoyo.

En Turin s' ha obert una suscripció pera regalar una diadema de brillants á la duquesa de Aosta. ¡Quín disbarat! Homes: la catedral no necessita adornos.

Lo secretari del duch de Aosta, que 's quedarà en Espanya, 's diu *Dragonetti*. Fan bé de avisárnosho, perqué ara sabrem á que atenírnos. San Jordi pot ser que 'l coneixia.

L' empresa del Liceo farà molta farrolla ab l' *Africana*. Las donas y 'l tenor son bons, pero qui s' emporta la palma es lo baritono que es un artista acabat. Com que 'l públich sempre va allí ahont li dónan cosas bonas, no duptem que l' empresari del Liceo ab aquesta ópera de gran espectacle podrá fershi una bona capa, ab giras de vellut y tot.

En la protesta, de l' elecció de rey, feta per D. Carlos de Borbó, hi ha una carta del pare de Victor Manuel, en la que 's reconeix la legitimitat de Carlos V, y una de Victor Manuel, en la que dóna tractament de magestat á Carlos VII. Velshi aquí dos carlins ab qué no hi contábam! ¡Sempre surten estorbs per allá ahont un menos s' ho pensa! Res: disgustos de familia.

L' any 1866 lo senyor Figuerola combatia las autorisacions, y ara fa pochs dias, firmaba la proposició en que 's demanaban.

¡Ves que 'ns fa girar la vista
en lo de quatre anys enrera!
¡Aixó may; de cap manera!
¡Avant! que fa progressista.

La circumscripció de Alcalá va elegir quatre diputats y tots varen dir que no acceptarian empleos. Dels quatre, sols lo senyor Llano y Persi ha cumplert ab l' oferta. Es dir que 'ls electors de Alcalá sols los ha sortit bé 'l negoci ab un 25 per cent. Los altres tres diputats, que representan lo 75 per cent, s' han pres lo negoci per son compte. Aquí, tots los diputats monárquichs varen prométrer que votarian contra las quintas, y no 'ns atrevim á passar balans, perqué hi trovariam una perdua tant desastrosa, que 'ns faria cáurer l' ánima als peus. En sent á Madrid, los aires son diferents, y no es estrany que las naturalesas dels homes cambiin.

No sé si haurán vist lo *Calendario americano* que ha publicat l' editor senyor Verdager. Es cosa de gust. Conté tants fulls com dias té l' any, y cada dia se 'n arrenca un. Cada full diu los dias que faltan per acabá l' any, porta 'l sant del dia y una máxima. Aixó posat demunt de un march colorital cromo, forma una cosa curiosa y artística al mateix temps que útil. Y no creguin que se 'n digui *americá*, per lo seu preu, no. Val no més que 4 RALETS. Tenim una pila de coneguts que están de alló mes contents de tenirlo.

Hi ha molts voluntaris de Madrid que han presentat la seva renuncia; perqué no volen formar lo dia que entri 'l duch de Aosta á la *futura y ex-cort*. Rasgos com aquestos, no necessitan comentaris.

Lo diputat senyor Robert es de la pell del diable. Li privan *La crítica de Macarronini I*, ell que sí, publica *La corte de Macarronini I*. Es de esperar que la *cort*, no li recullirán, y que 's continuarà venent á casa 'n Lopez á 2 RALS. En quant á si es una cosa *salada* y ben escrita, basta que mirin lo nom del autor, que de aquestas cosas ne sab la prima y 'l bordó.

Ara fa un quant de temps que las ha donadas per nevar. ¡Mirin que está bonich! Si nevés á Cartagena ó á Madrid... encara. Pero ¡aquí! Homes; ¡qué hi tenim que véurer?

Un estranger al entrar á Espanya vegé una planura nevada, y tapantse la cara, improvisá una cuarteta, que traduim aixis.

Planura blanca de Espanya,
¡si será trist lo meu fat!
Blanca y freda, 'm representas
una llosa sepulcral.

En Sagasta ha substituít á n' en Rivero en lo Ministeri de Governació. Ja 't conech, herbeta. Esperem que 'l non ministre publiqui una dotzena de circulars, que 'ns fan molta falta.

AMOR FOLL.

*Di questo cuore,
non sai comprendere
tutto l' amore.*

LA TRAVIATA.

Tu no sabs lo que t' estimo,
no sabs tú lo que 'tvull jo,
cuan no véns y entussiasmat
en los meus peus no caus mort.
Sinó que no m' está bé,
te 'm menjaría... á patons;
sinó que fóra tildada,
á festas te feya boig;
t' arrencaba, per guardarlo,
ton cor, sinó pel sinó.
Mirat, nen, jo estich gelosa,
y só capassa de tot.
Si 't miras cap nena maca,
siga lluny de la nació,
perqué aquí jo hi tinch espías
fins en los mes petits llochs;
y si sé que tas miradas
van á altrás plenas de foch,
ja pots dí que no hi será
á temps ní l' estremunció.
Que l' amor es cego, es cert,
perqué estich cega de amor,
tant que per bastonejarte
á casa guardo un garrot;
y bastonada de cego,
treu l' espinada de lloch.
Vésten ben lluny, si vols viurer,
vésten que 't será milló
Me consta, no puch duptar
que tens tareya á fer l' os,
y ja sabs que ha de costarte.
Vésten, fuig de un trenca-coll.
Jo faig tot lo que prometo,
que ho he demostrat mil cops,
y sentiria á ne 'l ánima
demostrarho ab tu de nou.
Fuig de aquí, perqué perillas.
No m' estimas, ja ho sé jo.

No vull tampoch que m' estimis,
que no 'm plau forsat amor;
peró al menys no 'm desesperis,
fuig al altra part de mon;
y si te 'n vas ben depressa,
Déu te guie y l' Angel bó,

UNA FEDERALA.

LOS IGNOCENTS.

Dos coneguts l' altre dia
se van trobar pe 'l carrer
y l' un ensenyaba al altre,
casi com un boig rient,
una dona que, ¡la llufa!
li cridaban uns noyets.

—Veus ?Qué no veus quina gresca?
aixó si que diverteix.

—No ho creguis, respongué l' altre,
ab veu forta y furient:

La dona porta la llufa,
per una estona no mes
y 'ls espanyols ¡oh ignominia!
fa dos anys que la portem.

S. A. C.

BATALLADAS.

Ab molt bons auspícis s' inaugura lo dijous
passat en lo teatro del Odeon la societat lírico-
dramática Alarcon. La concurrencia numerosa
y escullida, va sortir molt satisfeta de la re-
presentació de *El amor y el interés* y la pessa
Cinch minuts fora del mon. Las comoditats que
ofereix lo teatro, ab la reforma que ha suferit,
no deixan de ser un bon alicient, y tot fa au-
gurar que la societat Alarcon continuarà sent
favorescuda per públich escullit.

Los comissionats en Italia han donat tres mil
liras á las casas de beneficiencia de Turin y
mil á las de Milá.

Entre aquestas quatre mil,
ab goig, creyem que hi haura,
la lira del impertérrit
Trovador de Montserrat.

En Balaguer en Italia ha llegit poesias ca-
talanas y las hi varen aplaudir molt. Los ita-
lians no déuhen compender gaire 'l catalá.

Pel carrers de l' Ensanxe es cosa de no po-
derhi anar á entrada de fosch. Hi ha una colla
de *industrials*, que vuidan las butxacas als pa-
cífichs ciutadans que passen pel seu costat. Pro-
curi l' autoritat de posarhi remey, sino algun
dia 'n passarán de crespas per aquells barris.

En lo próxim febrer diu que tindrem de ele-
gir diputacions provincials, ajuntaments, dipu-
tats á Corts y Senadors. ¡N' hi haurá pera acon-
tantar á tothom!

Los gobernadors de Lleyda, Castelló, y Cá-
ceres, sembla que han anunciat sa dimisió per
motius de delicadesa. Sí: la gent massa delica-
da en ivern no pot servir.

¡Encara no ha jurat!

—Home, 'ls castellans diuhen: las cosas de
palacio, van despacio esperis un xich.

—¡Tant s' esperesen las llebras! No hi tinch
cap empenyo.

Pescar á l' encesa, pessa en un acte que s' es-
trená dijous en lo teatro *Catalá*, sense que tin-
ga pretensions fa passar un rato distret. Lo
primer dia no estava prou madura de ensaigs.

Sembla que 'l senyor Topete ha manifestat
que estava tant lluny de Amadeo I avuy, com
lo dia que votá al duch de Montpensier. No-
saltres creyem que avuy se troba mes prop
del de Aosta, y no perquè l' actual President
del Consell de Ministres hagi variat de opinió.

CANTARES IMPOPULARES

A la puerta de mi casa
no vengas, niño á llamar;
que quien nada bueno trae,
nada bueno puede dar.

Antes de venir á España
medita un poco, muchacho,
que á Isabel la zancadilla
le hicieron sus cortesanos,

Nada encontrará á faltar
en España el rey Aosta;
si hay la Camorra en Italia,
aquí encontrará la Porra.

Tanto se me dá si vienes,
tanto se me dá si vas;
que despues que te he avisado,
lo que fuere tronará.

HOMOBONO.

La Xarada del número anterior era tant cla-
ra, que habia fet propósit de no donar la solu-
ció. Tothom que siga aficionat als cargols 'sab
lo que es la PA-TA-RR-LLA-DA.

XARADA.

Sense 'l tot, no 's pot escriurer;
sense 'l tot, no 's pot llegir;
sense ell, m' atreviré á dir
que faria de mal viurer:

La primera, es la primera
del tot, y no es cap persona;
la segona, es la segona;
y la tersa, es la tercera.

Si jo molts cuartos tingués,
als pobres quatre, cinch, hui,
y per tothom, de segú,
mesquí fóra si no ho fés.

Sens l' hui, no hi hauria anys;
sens dos, no viurian béns;
sens tres, no 's cobraban cens;
sens quart, no tindriam danys.

Sens quint, ningú fora rich;
y sens tot, noms de molts sabis
no 'ns eixirian dels llabis.
¡No puch dir mes del qué dich!

ORIGEN DE LA IDEA DE DIOS O SEA FILIACION DEL
MITO DIVINO, por J. Leon y Sanches un folleto á 2 1/2 Rs.

CUENTOS PARA REIR, por Miquel Blanco Herrero. 1 tomo
en 8 5 Reales.

ARTE DE HACERSE AMAR POR SU MARIDO por Miquel
Blanco Herrero. 1 to 8. 6 Reals.

EL TIBURON.

ALMANAQUE HUMORÍSTICO,

plagado de chispeantes caricaturas
políticas debidas al lapiz

del reputado pintor

JOSÉ LUIS PELLICER,

y escrito

con mucha sal por autores españoles de nota.

Hace ocho años que se publica con gran
éxito.

Forma 16 páginas gran fóleo con unas 50
láminas y vale solamente

¡UN RAL SOLAMENTE!

Nadie se arrepentirá de la adquisicion de
este almanaque que es el mas barato que se
publica en España.

LO XANGUET.

Almanach ilustrat per lo inteligent caricatu-
rista T. Padró y escrit per Pau Bunyegas, Pi-
tarra, Mosen Será y altres, que han afegit á las
obras de Misericordia la de *Fer riurer á qui no
'n te ganas*. Forma 16 páginas fóleo menor,
y conté prop de 50 láminas y val solament
¡1 RAL!

Imp. de la V. H. de Gaspar.—Ataulfo, 14

I. Lopez, Editor.